

Етично-морально-релігійні питання мусульман.

Коли ми зустрічаємося із мусульманином, сподіваючись донести до нього звістку Євангелії Ісуса Христа, то рано чи пізно перед нами постають етико-релігійні питання щодо Бога-Отця, синівства Ісуса Христа, вчення про Трійцю, обрядові моменти поклоніння і вчення християнства загалом.

Звідки мусульмани, в більшості своїй, беруть ці питання? У мусульман є богослови і яскраві оратори-проповідники, які займаються тим, що вчитують, вишуковують інформацію про розбіжності в Біблії, особливо у перекладах Книги, про суперечки щодо вчення у середовищі самих християн. Вони користуються широко відомою атеїстичною літературою і, крім того, досить успішно використовують праці ліберальних християн щодо Письма, доктрин і практики поклоніння. Вся ця інформація збирається, підсумовується і виходить із уст таких проповідників, приправлена ісламським баченням і контекстом, у ракурсі, який їм вигідний. Цю інформацію викладають в ісламських університетах, мусульманських школах, а потім вона доходить вже до пересічного слухача в мечетях і мусульманських гуртках.

У своїй переважній більшості мусульмани цю інформацію не перевіряють, не працюють із нею і не намагаються навіть шукати на неї відповідь. Навіщо? Адже якщо вона працює на їхню релігію, то який сенс шукати відповіді? Все просто сприймається на слово. І це великий плюс для християн, які несуть Добру Новину мусульманам. Адже якщо ми знаємо всі ці питання, то ми шукаємо на них відповіді та впевнено даємо їх нашим мусульманським друзям, які думають, що відповідей на ці питання НЕМАЄ або ці питання поставлять нас у глухий кут. Справді, багатьох християн, особливо поверхневих, дані питання ставлять у НЕ двозначне становище, коли будь-яка з відповідей – незадовільна для християнина і звучить проти нього ж. Але ...

коли дається зрозуміла, цілком чітка й адекватна відповідь, то це вже ставить у глухий кут саме нашого мусульманського друга, що відкриває нам можливість підносити «щире духовне молоко».

Отже, почнемо із питань.

Одне з найбільших звинувачень з боку мусульман – це те, що **християни вірять у трьох богів.**

Если человек верит в ТРОИЦУ, тогда получается что: Бог попросил себя сойти на землю, чтобы спасти человечество, после чего он с готовностью согласился с самим собой, и вызвался сам себе предложить себя в жертву. Тогда он оплодотворил мариинну самими собой, чтобы она родила его самого (Лука 1:35). Затем Бог сошел на себя в виде голубя и заверил себя в своей любви к самому себе (Матф. 3:16,17). Бог многократно молился себе и многократно прославлял себя. Бог разговаривал сам с собой и укреплял себя. Наконец Бог отвергся себя и принес себя в жертву, чтобы доказать свою преданность по отношению к себе. Приводит нас к себе через себя (Иоанна 14:6). Распятой Он сам себе кричал: "Боже мой! Зачем ты меня оставил?" Затем он воскресил себя из мертвых, чтобы мог возвыситься себя над собой. (Фил.2:6-11) Сам себе дал право судить мир (Иоанна 5:22). После воскресения Бог оказался достоин подойти к самому себе и взять из своей правой руки святок. (Откр.3:6,7) Потом он сел в стране перед самим собой по правую руку от самого себя и стал ждать, пока сам положит врагов в подножие своих ног (Исаия 11:3, Пс.109:1)

Віруйте ж в Аллаха і Його посланців і не кажіть: «Трійця!». Припиніть, адже так буде краще для вас. Воістину, Аллах є Єдиним Богом. (4: 171)

Чи не увірували ті, які кажуть: «Аллах є третім у трійці». Немає божества, крім Єдиного Бога! Якщо вони не відречуться від того, що говорять, то невіруючих з їх числа торкнуться болісні страждання. (5: 72-73)

І найперша помилка, яка звучить із вуст мусульманських проповідників – це нібито **Бог-Отець мав «дружину» і від цього**

«союзу» народився «син Ісус».

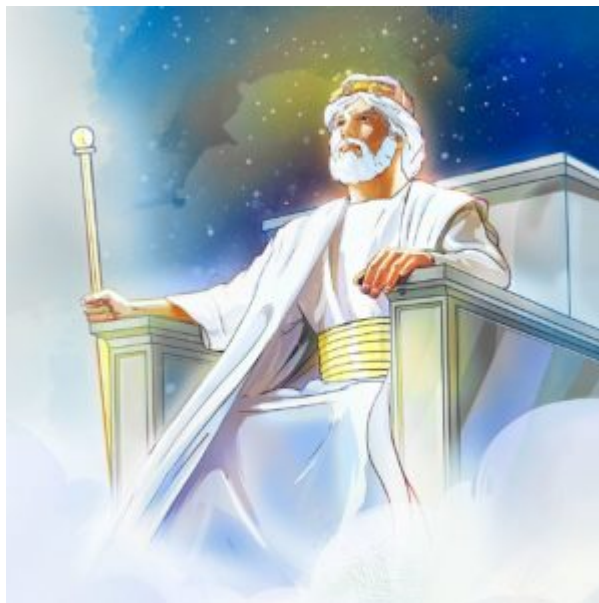
Вони сказали: «Аллах узяв Собі сина». Пречистий Він! Навпаки, Йому належить те, що на небесах і на землі. Йому одному всі підкоряються. (2: 116)

Передають зі слів Ібн Аббаса, нехай буде задоволений ними обома Аллах, що пророк, хай благословить його Аллах і вітає, сказав: «Аллах сказав: «Син Адама зводить на мене неправду, хоча це не личить йому, і він ображає Мене, хоча це не личить йому. Він зводить на мене неправду, коли заявляє, ніби Я не здатний відтворити його таким, яким він був, і він ображає Мене, коли заявляє, ніби у мене є син. Пречистий Я від того, щоб заводити Собі дружину чи сина!» (Хадис передав імам аль-Бухарі).

Тобто багато мусульман реально думають, що християни вірять ніби Бог Єгова \ Яхве \ Аллах узяв собі якусь жінку за дружину і від цього «шлюбу» народився син. Або ж друга версія цієї ідеї, що Аллах нібито мав сексуальні стосунки з Марьям, і від цих відносин народився Іса.

Як реагувати на такі помилки і які відповіді ми можемо дати

мусульманам?

Перш за все, потрібно розуміти, що ці неправильні уявлення базуються на тілесному язичницькому визначенні Аллаха, тобто мусульмани думають, що саме такими віруваннями християни сприймають Бога – схильним до людських пристрастей і бажань. Християнський Бог, у такому випадку, не відрізняється від язичницьких богів або, принаймні, Він такий же як і будь-який інший язичницький божок.

І тут необхідно розбити дане уявлення, давши розуміння Величі Нашого Творця, що володіє якостями трансцендентності й іманентності, Який тримає увесь світ у Своїй руці і, в той же самий час, присутній у будь-якій точці створеного Ним всесвіту. Він над часом, простором, фізичним творінням, взагалі над усім і водночас Він у часі, просторі, у творінні, Він у всьому (прошу не плутати це зі східним вченням пантеїзму). Бог вище будь-яких пристрастей та емоцій, бажань й імпульсів, і в той же час у Нього є пристрасть та емоції, бажання й імпульси. Він не є безособистісним і в той же час Його особистість присутня скрізь і завжди. Він Творець усього видимого та невидимого, живого та неживого, вічного і тимчасового. І Він не має нікого притаманного чи подібного Йому. У Нього ніколи не було і не буде дружини або жінки. Жодних сексуальних стосунків Він ні з ким не мав і не матиме. І з цими словами погодиться будь-який правовірний мусульманин. Таким чином ми показуємо, що ми не віримо в язичницького божка

з людськими пристрастями.

Другий момент, який викликає, м'яко кажучи, подив із боку мусульман – це те, що **Бог став людиною, тобто Творець став творінням.**

Зараз я звертаюся до братів: «Скажіть у вас в дитинстві були олов'яні або пластмасові солдатиків, з якими ви бавились разом із іншими дітьми або самі вдома? І ось, на якомусь етапі, ви так полюбили своїх солдатиків, що самі стали таким же солдатом», – приблизно так думають мусульмани про християнську віру, про доктрину втілення.

Або ще одна ілюстрація – ви є автором якогось бестселера, написали чудову книгу, яка сподобалася безлічі людей, хоча багато тих, хто її відкинули. І ось, якось, ви вирішуєте піти з цього світу з певних причин, невідомих для інших, і стаєте одним із персонажів цієї книги. Там вас відкидають, вбивають і ховають. Ви воскресаете і знову повертаєтеся у наш реальний, а не ілюзорний світ. Ця одна з ілюстрацій, на думку мусульман, у яку ми віримо. Хочу ще раз підкреслити – це лише ілюстрація.

І ось тоді вони починають нападати: «Це нереально, неприродно та нелогічно! Творець всього Всесвіту обмежує себе творінням?! Це маячня! Такого не може бути! Сам Аллах сходить у світ у якості звичайної людини, відчуючи спрагу, біль, втому. Аллах хоче спати і їсти, хоче в

туалет, у Нього стікає піт струмком, над Аллахом знущаються, Аллаха Б'ЮТЬ палицями! Друзі, ви усвідомлюєте, що ви говорите – Аллаха б'ють люди, вони забивають цвяхи в Його руки, у Аллаха стікає кров... Ви у своєму розумі?! Аллаха ВБИВАЮТЬ. Люди вбили Аллаха! Ви, взагалі, при своєму розумі?!», – це невеликий перелік питань, непорозумінь і відкритого неприйняття, які я чув із вуст мусульман. І як на це відповідати?

А далі по наростаючій: «А що було з Всесвітом, коли Аллах помер? Як він не розпався або не перестав існувати? Як все працювало? В автономному режимі чи в режимі автопілота?».

Це запитання, на які потрібно давати відповіді, тому що вони живуть у серцях мусульман. Християни часто про це не замислюються, тому що ми прийняли це вірою і тримаємо це вірою, саме тому у нас немає потреби шукати логіку в даних питаннях. Але це ми. Мусульмани, так само як і свідки Єгови, вимагають логічного пояснення всіх процесів і принципів релігії. І дані питання стають нездоланною стіною на шляху до пізнання Христа.

Коли ці та подібні до них згадування впливають у бесіді з мусульманином, я намагаюся розмовляти з ними їхньою ж мовою, апелюючи до їхніх же релігійних доктрин.

Наприклад: «Скажіть, для Аллаха є що-небудь неможливе? Суто гіпотетично, чи міг Аллах взяти людське тіло і прийти в цей світ? Міг чи не міг?». «А навіщо Йому це робити?», –

відповідають запитанням на запитання мусульмани. «Зачекайте, – відповідаю я, не йдучи від теми і не піддаючись на їхні прийоми, – навіщо Він це зробив, ми обговоримо пізніше, якщо захочете. Спочатку ви дайте відповідь на запитання: «Він міг стати Людиною чи не міг? Суто теоретично». Відповідь на це гіпотетичне питання, у більшості випадків, звучить: «Міг». Звичайно, що міг! У чому ж тоді проблема? Він міг стати Людиною і став нею, а ось навіщо – це вже інше запитання і про це ми поговоримо. Після цього починаємо розповідати Євангеліє порятунку і замісної Жертви.

Одну із найбільш серйозних і жвавих суперечок викликає твердження християн, що **Ісус – Бог**.

Ісус – це така ж особистість як Аллах? За природою? А за положенням? Ні? Ісус і Аллах – це одна і та ж особа? Ні? Значить християни вірять у двох або навіть трьох богів? Адже Дух Святий теж не та ж сама особистість, що й Аллах, що й Іса, вірно? Якщо ви стверджуєте, що Аллах – Трійця, то чому це не простежується явно у вченні Старого Заповіту? Чому юдеї не вірять у Трійцю? Тому що це було відкрито тільки в період Нового Заповіту? Чудово! Так може Ісус теж не все відкрив? Може Бог один в п'яти особистостях, а не трьох, або семи, може десяти? Чому Бог-Батько чотири тисячі років не відкривав, що у Нього є Син, а потім сказав це?

Дитинство Ісуса.

Сам Бог перебував в утробі жінки та народився весь у крові, Йому відрізали пуповину, Він був безпорадним, жалюгідним. А Марія усвідомлювала, що вона годує грудьми Бога? Цей маленький клубочок Бога кричав ночами? У Нього були кольки? Живіт болів? А діти, коли Ісус був маленьким, давали йому стусанів? Діти навколо розуміли, що вони граються із Богом або навіть б'ють Бога?

Фізіологічна чистота Ісуса.

Якщо ми стверджуємо, що Ісус – це Бог, то мусульмани запитують: «Він ходив у туалет по великому? А наскільки часто? А якщо пронос? Уявляєте у Бога діарея, нетримання?».

Друзі, як би неприємно, дико та святотатственно не звучали ці запитання для нас, але мусульмани нам їх задають. І я хочу, щоб ми краще тут обговорювали ці питання, шукаючи на них відповіді, ніж будемо кліпати очима, думаючи як на це відповісти, як би сильно нас це не хвилювало і не виводило із себе, кажучи: «Як ви можете так думати і питати подібне, чи ходив Ісус в туалет чи ні?». «Як Ви можете так думати про вашого Бога?», – продовжують мусульмани, – «адже наш Бог трансцендентний, Він не жив на землі, це ваш Бог народився, наш Бог не був народжений».

У мусульман дуже сильна доктрина чистоти та нечистоти, релігійної, обрядової, побутової. Чому мусульмани п'ять разів на день перед молитвою омивають руки, ноги, ший, голову, вуха, ніс, рот? Щоб стати чистими перед Аллахом. П'ять разів на день, кожен день вони повністю омивають «брудні» частини тіла, щоб чистими постати перед Аллахом. Туалет – це одне з найбільш брудних і нечистих місць для мусульманина. І ось «ваш Бог, що володіє абсолютною святістю і чистотою, ходить у туалет по великому, і від Нього виходять ці нечистоти. Ви у своєму розумі? Значить Бог нечистий? Або ж таки Ісус не Бог?».

Жінки, коли у них настає звичайне жіноче щомісяця, не мають

права ходити в мечеть, вони багато чого не мають права робити під час місячних, тому що вони нечисті.

Жінки запитали: «О, посланцю Аллаха, в чому ж полягає наша недосконалість у (справах) релігії і недолік розуму?». Він сказав: «Хіба свідоцтво жінки не (прирівнюється до) половини свідоцтва чоловіка?». Вони сказали: «Так». Він сказав: «Це і (вказує) на недолік її розуму. А хіба (жінці) не слід припиняти молитися і постити, коли у неї починаються місячні?». Вони сказали: «Так». Він відповів: «А це (показує) на її недосконалість в (справах) релігії» – аль-Бухарі 304, Муслім 80 і Ібн Хіббан 5744.

З приводу туалету один із сирійських християн відповів дуже добре: «Коли ми заходимо в туалет, то там горить лампочка або ж є сонячне світло, що освітлює цю кімнату. Так ось, це світло падає на відходи нашого травлення? Звичайно, що падає. І яким чином дане світло від цього змінюється? Тобто, іншими словами – чи впливає місце або присутність «брудних» речей на природу світла? Світло стає іншим? За кольором, за запахом, за консистенцією? Як змінюється світло від присутності нечистих речей у місці його освітлення? Та ж ніяк не змінюється! А Ісус є Світлом, що володіє як Людською, так і Божественною природою на всі 100% і «нечисті» людські моменти Ісуса ніяк не впливали на Його Божественну природу та сутність, так само як ніякий бруд не може причепитися до світла». Дана відповідь заслуговує на увагу.

Моя версія відповіді така: «Аллах є Творцем ВСЬОГО видимого і невидимого? Абсолютно всього, згідно із віруванням мусульман? – Так, абсолютно всього. Навіть Творець зла, гріха та шайтана (сатани). Якщо раптом у мечеті, хтось випустить газу – молитва не приймається.

«Не буде прийнята молитва від того, хто осквернився, поки він не зробить обмивання», одна людина з Хадрамаута запитала: «А що таке осквернення / Хадас /, про Абу Хурайра?» Він відповів: «Тихе або гучне випускання вітрів» – аль-Бухарі 135, Муслім

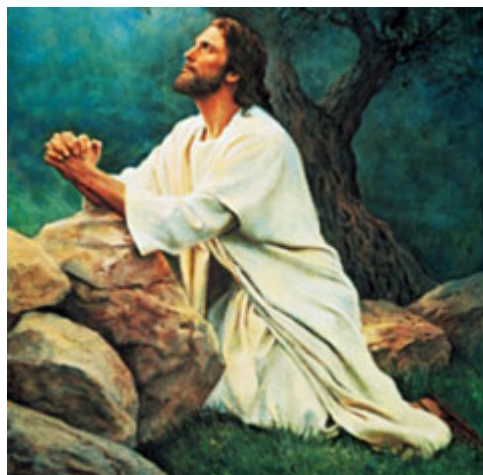
І ось запитання – а ХТ0 створив ці гази? ХТ0 створив відходи життєдіяльності? ХТ0 створив місячні? ХТ0 створив всю цю «нечистоту», цей «харам», «нечисть», із якою не можна приходити до Аллаха? Хто це створив? Воно саме якось склалося, саме по собі, ні з нічого? Це відходи життєдіяльності? Чудово. А хто створив відходи життєдіяльності? Самі створилися, без відома Аллаха? Аллах їх створив, вірно ж? Тобто, праведний, чистий і святий Аллах створив для нас нечистоту і кожного дня створює це у всіх людях, Сам контролює всі процеси (адже ніщо не може відбуватися без контролю Аллаха), Сам направляє їх, тощо. Тож у чому проблема-то, якщо все це присутнє в людях? Іншими словами, я намагаюся донести до послідовників ісламу, що дані речі не є чистими та нечистими, оскільки те, що Бог очистив не є нечистим, що у Аллаха зовсім інша градація чистоти та нечистоти. І прийняття молитви Аллахом не залежить від того вирує у мене щось в животі чи ні, є у жінки місячні чи ні, помив я ніс і вуха перед молитвою чи ні. Аллаху не це важливо, а зовсім інші речі. І якщо це було притаманне Ісусові, то не тому, що дані речі є нечистим для Аллаха, а тому, що це цілком природні процеси, які створив Аллах, притаманні кожній людині, враховуючи досконалу Людину – Ісуса».

Ще один варіант відповіді: «А з чого ви взяли, що Ісус ходив у туалет? Це десь написано? У Біблії? У Корані? На чому ґрунтуються дані висновки ісламських проповідників? На власних висновках логічного ланцюжка? Всі люди ходять у туалет, Ісус був людиною, відповідно Ісус теж ходив в туалет. Але дані висновки не знаходять підтвердження навіть із самого початку життя Ісуса. Жодна людина не була зачата від Духа Святого, і всі, незачаті від Духа, ходять в туалет, Ісус був зачатий від Духа, значить він не ходив у туалет. І таких богословських спекуляцій можна винайти скільки завгодно. Ісус не плакав у дитинстві. Йому не давали діти стусанів. Марія не годувала Його молоком. Він був досконалою людиною. Ви бачите проблему в

цьому? Я – не бачу».

Релігійне поклоніння Ісуса.

Ці питання задають не тільки мусульмани, але і свідки Єгови. Якщо Ісус – це Бог, який втілювався у людину, то кому молився Ісус? Батькові? Значить існує все-таки двоє богів? Або ж Ісус неодноразово повторював, що Батько більший за Нього. Є речі, про які Ісус не знав на землі. Чи означає це, що Ісус – точно не Бог.

Моє пояснення цього питання наступне (відразу хочу сказати, що це може і недосконале пояснення, адже воно людське і йому притаманні вади й помилки, але мені ця картинка допомагає пояснити мусульманам цю важкозрозумілу загадкову доктрину Трійці).

Отже: «Кому молився Ісус? – Скажіть, у вас бувають моменти, коли частина вас хоче одне, а інша ваша частина хоче абсолютно протилежного? Наприклад, вранці вам необхідно вставати на роботу, але все ваше єство кричить: «Гори вона синім полум'ям, ця робота! Я хочу спати, я вчора пізно ліг, я втомився, у мене немає сил, мені потрібно відпочити». А ось інше ваше єство наполегливо наказує вам встати, вмитися, одягнутися і йти на роботу, волаючи до вашого розуму, відповідальності, почуття обов'язку і, врешті-решт, совісті. І ви починаєте сперечатися самі із собою. У вас бувало таке, що ви самі собі шукаєте аргументи або відмовки, щоб робити щось або не робити, вишукуючи слабкі або сильні місця своїх бажань? Друзі, самі себе переконали, сперечаєтеся самі із собою, самі себе

вмовляєте, самі із собою погоджуєтесь або не погоджуєтесь, самі себе переборюєте? У вас таке буває чи це я якийсь не такий?! І ось, що це або хто це сперечається всередині вас із вами ж? Вас що, двоє? Або троє? Скільки вас? Один? А хто тоді сперечається? І, найголовніше, – навіщо ви самі себе переконуюте, що ви робите правильно? Не сусіда, не друга, не дружину чи чоловіка, а самі себе переконуюте! Як так? Ми що, розділилися? Дружина просить вас піти у двір погуляти із дитиною, а ви тільки повернулися з роботи. І одна частина говорить, що потрібно це зробити, а інша кричить, що я втомився, я не хочу нікуди йти. Отож, на цьому етапі ми бачимо, що можемо бути роздвоєними (НЕ лукавими, а роздвоєними, прошу не плутати! Хоча, лукавими теж багато хто може бути)). Йдемо далі – коли у нашому житті ми стикаємося із вибором духовного та тілесного характеру – робити гріх чи залишитися у святості, що ми обираємо? А обираємо ми те, що перемагає в нашому серці – дух або плоть. І плоть кричить до духу, до совісті, намагаючись оправдати свою слабкість, своє падіння. Як це так? Ми самі перед собою намагаємося виправдатися? Що за дисонанс власного єства? І дух намагається напоумити плоть і душу, оберігати, наставляти на святість і духовну чистоту, але плоть пручається, обурюється, нервує і злиться. А душа спостерігає за цією боротьбою і примикає до того, хто переміг. Ми триєдині (розтроєні/поділені натроє). Людина, творіння Аллаха – триєдина (розтроєна/поділена натроє), розмовляє сама із собою, спілкується, сперечається, просить, благає, нервує і сварить саму себе. Ці негативні моменти всередині нас мають місце через перворідний гріх, бо тіло бажає противного духові та, зазвичай, йде наперекір йому. Бог, у Власній Триєдності, Досконалий у Своїй гармонії відносин. Він не сперечається, не лається, нічого не доводить Сам Собі, але Він спілкується, просить, часом благає і все це в Самому Собі, Триєдиному Алласі».

Знову повторюся, що це мій аргумент, який, власне, відкрив мені Господь. Кожному з нас Дух Святий може дати інші аргументи, які покажуть більш переконливо доктрину взаємин

Бога в Самому Собі. І я не претендую на винятковість.

Наступий аргумент десь перегукується з попереднім, але є певні відмінності. Отже, кожен з нас має, як мінімум, двоїчність (такого слова не існує)/роздвоєння. Перше – це наше тіло. Що таке тіло? Це, вибачте за порівняння, просто плоть, що складається з м'яса, сухожил, м'язів, трошки жиру, багато нервів, а також крові, кісток, шкіри, волосся, тощо. Це все наше тіло. Тілу притаманно рости, спати, їсти, ходити в туалет, тощо. У нас є ще душа. Що притаманне душі? Кожен з нас має почуття любові, ненависті, прагнення чогось нового, нудьги, спорожнілості й буденності, болю, розчарування, надії на краще, приємні спогади минулого, бажання забути приниження і розбитість серця. Що таке серце? Вибачте, але це насос, який качає кров. Усе. Нічого більше. А чим ми любимо? Сподіваємося? Чим відчуваємо біль або страх? Що в нас є, що спонукає дбати про ближніх? Співчувати немічним? Допомогти нужденним? Відкинути зрадника і пробачити кривдника? Що це все? Серце? Душа?

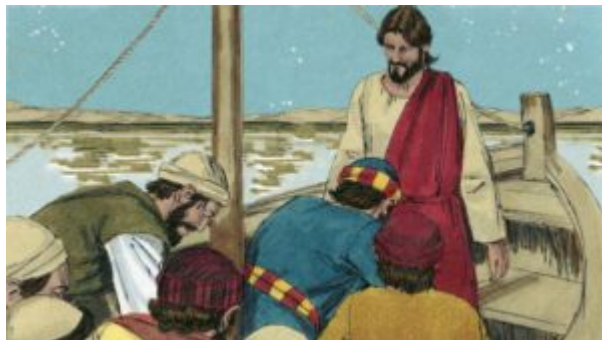
Ми, як мінімум двоїчні (такого слова не існує)/роздвоєні, це тіло і душа. Але піднімаємося вище. Кожен з нас, напевно, відчував прагнення до чогось чистого, незаплямованого, святого. У моменти, коли на душі особливо важко і тіснить якась невимовна туга й біль, людина, десь в глибині свого серця, шукає іскорку святості Божої. Коли втомлюєшся від фальші, брехні й гидоти, підлості й обману, хочеться вірити, що є десь тепло Божої любові, щирість чистоти відносин із Всевишнім, бажання знайти той Об'єкт поклоніння, який прийме тебе, вислухає і зрозуміє. Я задаю питання будь-якому мусульманину: «Ти прагнеш пізнати краще Аллаха? Бути більш покірним Йому? Бути правильним і хорошим мусульманином? Що штовхає тебе до цього прагнення? Плоть \ тіло? Тож тілу й задарма не треба прокидатися о 4 ранку для ранкового намазу. Тілу хочеться спати. Тілу не хочеться дотримуватися Рамадану протягом цілого місяця. Тілу не хочеться робити Хадж. А душі не хочеться давати Закят. Жаба душить. Велика зелена

жадібність. Хочеться на себе ці гроші витратити. Душі також не хочеться прощати, а хочеться помсти за образу. Душі не хочеться любити ворогів. Тілу однаково, прощати чи не прощати. Тілу аби поспати міцно, так поїсти смачно. Ні тілу, ні душі не подобається святість і праведність. Але що штовхає людину до пошуку буття життя, чистоти й святості Бога? Плоть? Душа? Християни саме й вірять, що дух людський, який є в ній, жадає знайти Бога / Яхве / Аллаха. І це притаманне кожній людині, навіть найнижчій та падшій. Виходить, що ми триєдині/розтроєні. Людина – творіння Боже, є триєдиною по своїй суті. »

А ми є відображенням Бога. Біблія говорить, що ми – образ і подоба Бога. А творіння не може бути вищим за Творця. Якщо Господь створив нас триєдиними, ми не можемо бути вище Творця.

Далі, **де Ісус казав, що «Я – Бог, вклоняйтеся мені»**, – чергове, досить відоме запитання мусульман.

Перш ніж відповідати на це запитання, потрібно підняти авторитет Біблії в очах будь-якого мусульманина, оскільки ми знаємо, що мусульмани не вірять, що сучасна Біблія, яку ми маємо в наших будинках і церквах, є незмінним Словом Божим. Як підняти цей авторитет – ви можете прочитати в іншій статті, тут же на сайті (дайте посилання), під назвою «Питання до Біблії. Наша Біблія – фальшивка чи істина? Чи зберігає Бог Своє слово?». І далі потрібно вже оперувати словами та діями Христа, описаними в Новому Заповіті. Отже, відразу хочу

підкреслити, що коли ми намагаємося цитувати слова Павла або Івана, наприклад Ів 1:1 або 1Тим. 3:16, вони відразу говорять, ні-і-і-і-і-і, ти нам покажи слова Самого Христа.

Добре, є речі, які можна зрозуміти не із прямих запитань чи міркувань, а непрямих заяв і логічних висновків.

Наприклад, візьмемо слова Христа **«Ісус сказав їм: Поправді, поправді кажу вам: Перш, ніж був Авраам, Я є» (Ів. 8:56-58).**

Де був Ісус перш ніж був Ібрагім (Авраам)?

«І тепер прослав, Отче, Мене Сам у Себе тією славою, яку в Тебе Я мав, поки світ не постав» (Ів. 17:4-6).

Яку славу мав Христос, поки світ не постав, тобто коли ще не було нічого?

Далі сцена, коли Ісуса хотіли побити камінням і Він запитує: «За яку добру справу ви хочете побити мене?». **Юдеї Йому відказали: «Не за добрий учинок хочемо побити Тебе камінням, але за богохульство і за те, що Ти, будши людиною, за Бога Себе видаєш» (Ів. 10:33).**

Чому Ісус не сказав юдеям: «Брати, ви що, яким Богом? Я просто пророк, як Мойсей та Ілля. Ви що? Заспокойтеся, Я не Бог!». Сказав так Ісус? Ні. А що сказав?

«Тому, що Отець освятив і послав у світ, ви говорите: «Зневажаєш Ти Бога», тому що Я сказав: «Я – Син Божий»? (Ів. 10:36).

Далі – коли Ісус воскрес і з'явився учням, враховуючи Хому, то він, побачивши Його, вигукнув: **«Господь мій і Бог мій!» (Ів. 20:28).** Ісус міг сказати: «Хомо, ти чого? Який Бог? Ти при своєму розумі? Я не Бог, Я просто пророк». Сказав це Ісус? Ні! А що сказав: **«Ісус говорить йому: ти повірив, тому що побачив Мене; Блаженні, що не бачили й увірували!» (Ів. 20:29).**

Далі – Хто є Істина?

Бог-Отець – «А Господь Бог правдивий, Він є Бог Живий та Цар вічний. Від гніву Його тремтить земля, і народи не можуть витримати обурення Його» (Єр. 10:10).

Син – «Ісус сказав йому: Я дорога, і правда, і життя ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене» (Ів. 14:6).

Святий Дух – «Це Ісус Христос, що прийшов був водою та кров'ю, не тільки водою, а водою та кров'ю, і Дух свідчить, бо Дух то правда» (1 Ів. 5:6).

То Хто є Істина? Істин не може бути дві або три. Істина одна, на те вона й істина, все інше – брехня.

В Об'явленні в першому, а потім і в 22 розділі Ісус говорить про Себе, що Він є Альфа й Омега, початок і кінець, Вседержитель, а в 21 розділі сказано, що Той, Хто сидить на престолі, тобто Бог-Отець є Альфа і Омега. Тож Хто початок і кінець, Хто Вседержитель, Хто Альфа й Омега, Який сидить на престолі та вигукує: **«Переможець успадкує все, і буду йому Богом» (Об. 21:7)**

Розп'яття Бога, люди розіп'яли БОГА!

У цьому питанні ми продовжуємо пояснювати тему Трійці або, точніше, тему взаємодії Отця-Сина-Духа Святого між Собою. Знову ж таки я повертаюся до прикладу взаємодії дух-душа-тіло в людині. Бувають моменти, коли наше тіло не хоче робити певних речей, але дух або душа наказують або змушують підкоритися і зробити це. Наприклад, у період війни, коли поранений боєць, витративши всі гранати, не зміг підірвати кулеметну точку ворога, не повзе назад в окоп, а своїм тілом закриває кулемет, заздалегідь знаючи, що він загине. Що змушує людину йти на вірну смерть? Тіло? Ні, тіло

хоче жити згідно з інстинктом самозбереження. Тіло втомилося, рани ниють від уламків і куль, йому не хочеться помирати. Але що змушує людину лягти на кулемет, рятуючи життя своїх товаришів в окопах? Почуття обов'язку? Патріотизм? А хто диктує це почуття патріотизму та боргу? Тіло? Дуже сумніваюся. Аллах? Теж навряд чи. Так що ж? Дух або душа людська, те внутрішнє «Я», внутрішнє єство людини змушує робити неймовірні вчинки з точки зору плоті. І таких прикладів – безліч. Це слабе відображення взаємодії трьох складових іпостасей всередині однієї людини. А тим більше, наскільки вищими та глибшими ці взаємодії всередині Бога! Можна сказати, що Ісус – це Тіло Бога або Його тілесне відображення. І Він віддає це Тіло в жертву, кидаючи Його на кулеметне гніздо противника, що веде стрільбу гріхом, поливаючи свинцем прокляття неслухняності Богу, закидаючи гранатами гордості, в яких розлітаються осколки марнославства та пороку. І ось Бог жертвує Своїм Тілом, щоб ми залишилися жити в окопах людського світу, вийшовши з яких, ми зможемо насолоджуватися тишею і світлом Божого спасіння.

Християни поклоняються людині.

Після всіх, наведених вище пояснень, на даному етапі, вже трохи легше показати, що Ісус – це не просто Чоловік, подібний до Мухаммада або Мойсея чи Ноя.

Ісус – це втілення Бога на землі. Ісус – це Бог, який матеріалізувався у певний період часу. Ісус – це Той, Який став видимим відображенням Бога. Бог пронизує весь Всесвіт. Ми вже говорили про це. І Він присутній скрізь, у будь-якому місці. І ось, у певний час, Він став видимим для людей, прийнявши людське тіло. Не весь Бог втілювався в Ісуса або став Ісусом, а частина Його. Спробую пояснити на прикладі. Коли я опускаю руку в киплячу воду або ж засовую її у величезний мурашник, чи відчуваю я гарячу воду

або дотик мурах до своєї руки? Звичайно ж відчуваю. Мені боляче? Звичайно, що боляче. А в якій частині тіла я відчуваю біль? У зубі, вусі чи нозі? В руці ,звичайно! Тож, рука дає імпульс у головний мозок і я відсмикує руку. Так ось, чи присутній я в цей момент у даній гарячій воді або мурашнику? Чи знаходиться певна частина мене зараз фізично там? Чи можу я керувати якимось процесами всередині мурашника? Зруйнувати його або зробити щось інше? Безперечно! Так ось, якщо ми, люди, можемо знаходитися в іншій субстанції, в іншому просторі та в той самий час перебувати поза цією субстанцією чи простором, то чому Аллах цього не може? Далі, чи можемо ми переміщуватися за одну секунду на тисячі кілометрів, на сотні тисяч кілометрів? Звичайно, можемо! Як? За допомогою думки. Фізично ми знаходимося на роботі або на зборах чи в мечеті, а фактично ми не перебуваємо там, у цей момент ми знаходимося в іншому місці або навіть в іншому часі. Ми можемо переміщатися у часі? Звичайно, що так! Коли ми згадуємо щось або ж, навпаки, мріємо про майбутнє, уявляємо, яке воно буде. У такий момент фізично ми в цьому часі, але, фактично, нас тут немає, ми в іншому часовому вимірі. Якщо ми це можемо, то чи може це Аллах? Тому ми не поклоняємося людині, подібній Адаму, ми поклоняємося Богу, Який колись явив Себе людям в образі Ісуса.

Ісус – Син Божий.

Ще одне непорозуміння щодо християнських понять, яке виникає у голові в мусульман. «Ви визначтеся, – кажуть мусульмани, – Ісус для вас Бог чи Син Божий?» Знову і знову ми повторюємо, що Ісус, називаючи Себе Сином Божим, зовсім не мав на увазі, що Він фізіологічне дитя Єгови / Яхве / Елохіма / Аллаха. Ісус також називав себе часто Сином Людським або, єврейською, *Бен Адам* (Адам з єврейської, до речі так само як і з арабської,

перекладається як «Людина»). Якщо ми, для порівняння, поррахуємо наскільки часто Ісус називав Себе Сином Людським, то, можливо, будемо здивовані, що титулом *Син Людський* Він називав Себе набагато частіше, ніж *Син Божий*. Але ми ж не вважаємо, що *Син Людський* (це значить «Ісус») – фізіологічне дитя всього людства, тому що все людство мало зв'язок із якоюсь жінкою і народився Ісус, Який називає Себе *Сином Людським*. Звичайно, що ні. Цей титул вказує на те, що Ісус є уособленням, образом або втіленням усього людства в Ньому Самому. Так само і *Син Божий* означає Його уособлення, образ або втілення Бога в Ньому Самому. Цікаво те, що ми використовуємо цей образ у наш час. Наприклад, я кажу, що я – син України, але це не означає, що вся Україна мала зв'язок із моєю фізичною матір'ю. На моряків кажуть, що вони – сини моря, а на льотчиків, що вони – діти неба. Цікавим є факт, що Коран сам використовує цей образ, говорячи про сина шляху або дороги.

Віддавай належне родичу, біднякові і подорожньому, але не марнуй надмірно (17:26).

وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمَسْكِينِ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تَبْذُرْ تَبْذِيرًا

Слово «подорожній» в оригіналі звучить «ібн ас-Сабіле» або «син шляху». Але я думаю, мусульмани не розуміють цей текст, ніби з дорогою хтось мав зв'язок і народився «син дороги» або «син шляху». Тому Ісус – це не буквальна дитина Аллаха / Яхве / Елохіма. Ісус – відображення або уособлення Бога.

Безглузда смерть Христа.

Після багатьох діалогів на тему Трійці та Божественності Христа, рано чи пізно мусульмани висувають ще один аргумент «помилковості» християнства. І один із них звучить так: **«Навіщо Аллаху вбивати Свого Посланця? Навіщо розп'яття? Хіба**

Аллах не може просто пробачити?»

І сказали: «Воістину, ми вбили Месію Ісу (Ісуса), сина Мар'ям (Марії), посланника Аллаха». Однак вони не вбили його і не розп'яли, а це тільки здалося їм. Ті, які сперечаються із цього приводу, перебувають у сумніві та нічого не відають про це, а лише сліднують припущенням. Вони дійсно не вбивали його» (4: 157).

На це запитання я відповідаю по-єврейськи, задаючи їм зустрічне запитання: «А навіщо Аллаху робити цю фальсифікацію із розп'яттям? Навіщо весь цей «цирк»? Чи не простіше було при всіх піднести Ісуса? Це було б ефектно, потужно, явно. І при вознесенні, Ісус би ще голосно для всіх людей сказав: «Люди! Чекайте на обітницю останнього пророка! Не будьте надмірні в релігії! Ні в якому разі не вирішуйте переписувати Інджил! Не поклоняйтеся Мені та неньці Моїй як Аллаху! Не кажіть: «Три»! Чекайте останнє одкровення – Коран!». Ну і так далі в такому ж стилі. Навіщо було робити цей всесвітній обман? Спочатку замінити Ісуса кимось із учнів, але так замінити, що ніхто цього не помітив, враховуючи Його матір – Марію; потім встановити релігію християнства, ґрунтуючись на цій заміні. Адже всі учні Христа тільки про це і проповідували, що Ісус

помер за наші гріхи та воскрес третього дня. Сім століть люди вірили в брехню, яку встановив Аллах Своєю заміною. Аллах змусив їх вірити в брехню, в обман і фейк. І тільки в VII столітті Він, нібито, відкрив це Своему останньому пророку. Сім століть

нікому не відкривав. Сім століть люди вірили в «підміненого» розп'ятого Ісуса. Сім століть Аллах не розкривав цю «таємницю» людям. Йому було наплювати на ВСІХ християн? «Нехай вірять брехні, яку Я їм дав», – так думав Аллах про Своїх рабів? Люди йшли на хрести, гинули від мечів і були роздерті звірами за ту брехню, в яку ввів їх Сам Аллах і Йому дійсно було однаково? Адже ж це Він зробив підробку з розп'яттям! І Він же потім звинувачує людей, що вони надмірні у своїй релігії?

Проте і це ще не кінець. Прецедент із фальсифікацією розп'яття, віра в заміну особистості – напрочуд небезпечна річ. Вірити в підміну учня, та й так, що всі повірили, що це точно Ісус – це означає вже не вірити нікому і нічому. Де гарантія, що Мухаммад дійсно був Мухаммадом? Це був не він!!! Після переселення із Мекки до Медіни, Аллах замінив його на Абу Бакра або Алі або Зейда ібн Саббіта. Ми бачимо, що в Мецці Мухаммад диктує одні сури, а в Медіні – абсолютно інші, які суперечать і, врешті-решт, за словами Мухаммада, замінюють всі Мекканські сури. Але вони не замінюють. Це був не Мухаммад. Аллах замінив його Абу Суф'яном, щоб пролити гнів на мекканців, бо вони не повірили Мухаммаду. Самого ж Мухаммада Аллах спокійно забрав на небо, щоб ніхто не бачив і не знав.

І ось зараз, саме коли ви читаєте дані рядки, Аллах МЕНІ відкрив це. Мухаммад не помер, ні, не сперечайтесь із цього приводу. Вам тільки здалося це! Мухаммада Аллах забрав на небо під час Хіджри, а Алі або Абу Бакр стали схожі на Мухаммада. А Абу Суф'ян став схожий на Абу Бакра або Алі. Абу Лахаб же став схожий на Абу Суф'яна й ібн Самір – на Абу Лахаба, а ібн Зейд – на ібн Саміра. Та й взагалі, я, Євген, – це не я, вам тільки здається. Аллах давно забрав мене до Себе на небо, а ці рядки пише Сергій або Руслан, які схожі на Євгена. Якщо вірити в фальсифікацію з розп'яттям, то Аллах – найбільший шахрай і брехун, шуллер і спокусник у світі. Найбільший! Хитрун найсильніший і найпотужніший. Якщо вірити в фальсифікацію з розп'яттям – це не довіряти вже нічому та нікому, враховуючи Аллаха. Та й як можна Йому вірити після Великого Обману Розп'яття?

Хіба не міг Аллах просто пробачити? Міг. Але за все є

своя ціна. Якщо ви прийшли до мене додому та випадково або навмисне, розмахуючи руками, зачепили мою люстру на стелі, вона впала і розбилася, то чи можу я сказати: «Та нічого страшного! Не переживайте, я прощаю вам»? Звичайно, що можу. Але врешті-решт, я повинен буду піти в магазин і за власні гроші купити й повісити цю люстру власноруч. Проте, при цьому я простив вас. Ви мені нічого не винні. Я заплатив за це. Якщо моя дитина кине камінь, граючись у дворі, та розіб'є комусь вікно, то я скажу своїй дитині: «Не плач, я не буду тебе лаяти, я пробачаю тобі!». Але купити нове скло та полагодити вікно, мені, все ж таки, доведеться. Я розплачуся за гріх дитини. Так і Аллах. Він сказав усім людям: «Не плачте, я прощаю вас за розбиті життя, за руки, що трощать все на своєму шляху, за відкриту агресію проти Мене, за безодню гріха і в'язке болото хтивості, за наркотики та

проституцію, за розлучення і покинутих дітей, за егоїзм, порочність, жадібність, педофілію, гомосексуалізм, за 11 вересня у Нью Йорку, за Чечню й Ірак, за Хіросіму й Освенцим, за Гулаг і червоних кхмерів. За все! Я прощаю вас. Ви не повинні йти в ПЕКЛО. Натомість Я піду. Я ЙДУ В ПЕКЛО ЗА ВАШІ гріхи. Я Сам розплачусь за це. Я страждаю на Хресті, щоб ви не страждали. Прийміть це, о люди! Мусульмани, християни, буддисти, комуністи, зелені, блакитні, вбивці й насильники – ПРИЙМІТЬ це, прийміть!» Ось що таке Жертва Христа! Чи нас просто пробачив Аллах? Так, пробачив. І Він же заплатив за це прощення. Сам. Особисто.

Ще одне із важливих запитань – **кардинальні відмінності між Старим і Новим Заповітами в Законі, етиці, моралі, релігії.**

У Старому Заповіті ми часто зустрічаємо слова Бога, звернені до свого народу, щоб вони вирізали цілі міста та племена, не залишаючи в живих не тільки жінок і дітей, а й ніякої худоби, чи то осла чи барана. І мусульмани кажуть, що по відношенню до людей все зрозуміло, але осли в чому завинили перед Богом? Або вівці й барани? «Ви вказуєте нам на джихад, – кажуть мусульмани: та ви почитайте ваш Старий Заповіт, повний вбивств, інцесту, проституції, пияцтва, підлості та ненависті пророків, святих мужів Біблії».

Тут я кажу, що, по-перше, ми не можемо втручатися у суверенність Бога. Він вирішує, що необхідно робити, а що ні. По-друге, ми служителі Нового Заповіту, а не Старого. Чому Бог дав такі постанови євреям? Не знаю. Запитайте у євреїв. Нам Він дав постанови любові та співчуття. І якщо в той період розвитку людства Бог вважав, що необхідно робити так чи інакше, то хто я такий, щоб засуджувати Бога?

З приводу непривабливих справ пророків – то це ж плюс, а не мінус. Ми бачимо на сторінках Святого Письма, що пророки були такими ж людьми. І якщо вони, будучи пророками Аллаха, могли падати та здійснювати подібні справи, то тим більше це є попередженням для нас усіх. Писання каже, що все це дано як образи, щоб ми не пожадали злого. Це реальні приклади для нас із реального життя реальних пророків, а не вигадана книга неіснуючої святості кожного кроку та подиху однієї людини.

А відмінності між етикою, мораллю і релігією йдуть у порядку підняття цих норм. Ісус не скасував Закон, а, навпаки, виконав його, піднявши норми Закону на вищий щабель. Якщо в Законі сказано «зуб за зуб», то Ісус спонукає прощати кривдників – це суттєво вище, ніж відплата. Якщо в законі заборонялися перелюб і блуд, то Ісус каже, що хто подивиться тільки на жінку з пожаданням – вже згрішив. Якщо в Законі заборонялося вбивати ближнього свого, то Ісус говорить, що якщо хтось щось погане скаже на брата свого, то вже підпадає геєнні огненній. Ісус піднімає вище планку в Новому Заповіті, а не скасовує Закон. Але ось прийшов Мухаммад і почалося повернення до старого: побиття камінням, джихад, 4 дружини, релігійна чистота\нечистота... проте, навіть ще нижче, ніж колись: жінка прирівнюється до половини свідцтва чоловіка, жінки отримують тільки половину з того, що впадковують чоловіки; п'ята частина награваного в боях обов'язково має бути віддана Мухаммаду; вбивати тих, хто вийшов з ісламу; рубати руки та ноги навхрест у злочинців – такого навіть у євреїв не було. Тому я не спостерігаю відмінностей, бачу підняття етико-морально-релігійного Закону на вищий рівень у

Ісуса та глибоке моральне приниження і падіння глибоко назад у Шаріаті Мухаммада.

Ну і останнє, на що я хочу звернути увагу, – це запитання мусульман: **«Який сенс дотримуватися того, що Аллах скасував?»**.

«Навіть якщо ви маєте рацію, навіть якщо Біблія не змінена, навіть якщо християнство було істинним, то це однаково не має жодного значення – Аллах це вже скасував, давши останню остаточну релігію – Іслам», – так здебільшого говорять мусульмани, коли вже закінчуються аргументи після спілкування із нами. І в цьому випадку, так само як і в попередньому, я знову відповідаю запитанням на запитання: «А з чого ви взяли, що Аллах скасував це? Він сказав це через Мухаммада? Проте, до цього через Ісу Він же сказав, що не буде більше ЖОДНИХ одкровень і нових або останніх пророків: **«Бо постануть христи неправдиві, і неправдиві пророки, і будуть чинити великі ознаки та чуда, щоб спокусити, як можна, і вибраних. Ось, Я наперед сказав вам. А коли скажуть вам: «Ось Він у пустелі», – не виходьте; «Ось Він у криївках», – не вірте»** (Мт. 24:24-26).

Хто помиляється? Іса чи Мухаммад? **Чи є пророцтво в Інджилі про Мухаммада?** – Безперечно! «Ось, він у пустелі... – не вірте», – говорить Іса.

І на завершення, знову хочу висловити головну думку, а саме – нам, як християнам, не потрібно вестися на хитрощі

мусульман: «Апокази нам де написано, що Ісус – Бог?».

Нещодавно мені сказали, що в Біблії немає самого слова «Біблія» або в християнській релігії немає навіть слова «християнство», зазначеного в Біблії, а Ісус ніколи не

говорив, що Він засновує нову релігію «християнство». Друзі, в Біблії багато чого не написано. У Біблії немає поняття недільної школи, не написано який повинен бути хор в церкві (і чи взагалі повинен він бути), не написано взагалі нічого про те, що перші християни розповідали вірші, не сказано про хрести на церквах. У Біблії багато чого немає. І, відповідаючи на ці несуттєві запитання, ми потрапляємо в болото «запитання – відповіді».

Подібних питань може бути мільйон. Мусульманські теологи кожен день щось нове придумують і ми не встигаємо навіть стежити за ними в їхніх вигадках, бігаючи по інтернету та відповідаючи на всі ці запитання. Вони постійно щось нове вигадують! І всього життя не вистачить, щоб відповідати на ці запитання. Потрібно відразу, відповівши на одне-два питання, спрямовувати їх на головну суть Євангелії – на порятунок, на особисті відносини з Аллахом, на повне прощення вже тут на землі та гарантію, 100% гарантію, спасіння у Христі. Іншими словами, відповівши на декілька запитань, не тонути в болоті мільйонних запитань-відповідей, а відразу ж задавати їм запитання: «А знаєш, для чого це зробив Аллах або чому так чи інакше вчинив або сказав Іса Аль-Масих?» і переводити стрілки розмови на потрібні нам рейки. Помилка багатьох християн полягає у тому, що вони слідуєть за напрямом розмови мусульман. Необхідно ж самому встановлювати напрям розмови, нам варто вести мусульманина, перехоплювати ініціативу, задаючи необхідні для нас запитання. Це напрочуд важливо! Інакше ми потонемо в нескінченних міркуваннях чистоти-нечистоти, святості-гріховності, харам-халяль, потрібно-непотрібно, тощо.

«Але якби й ми або Ангол із неба зачав благовістити вам не те, що ми вам благовістили, нехай буде проклятий. Як ми перше казали, [так] і тепер знов кажу: хто вам не те благовістить, що ви прийняли, нехай буде анафема» (Гал. 1: 8,9).